

פרשת משפטים: בפרשת משפטים יש קי"ח פסוקים. ושני סימנים בסוף הפרשה "עזיאל", והמילה "חנני", שכל אחד עולה למספר "קיח". י"ל שהסימן "עזיאל" בא לרמז על נושא פרשה הזאת, נ"ג מצות שרובם ככולם בגדר "משפטים", שהן מצות שכליות שהאדם מבין מדעתו וחייב לקיימם. אז יכולים לחשוב שקיום מצות אלה תלויים במחשבתו, דעתו, השגתו, ורצונו. אבל ח"ו לומר כן! האלשיך הקדוש מביא בתהלים (קאפ. י"ט) "אל יראה בעיני בני אדם כי אין שכר המשפטים גדול למה שהדעת מחייבם, כי גדול שכרם בשמרם עקב רב, ולא קל הוא, וכמו שחז"ל אומרים (ב"ק ל.) האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין! וזה אך ורק שמקיים המשפטים מפני שהם ג"כ ציווי ה', ואע"פ שמסברתו יפסיד בזה וכו', (עיין שם באריכות באלשיך הק'). ממילא מרמז הסימן "עזיאלי" שאע"פ שהמצות בפרשה הזאת הם משפטים (מובנים בדעת), "עז" שלי, ז"א הכוח ואמוץ לקיים אותם, זה רק מה',

„אל“, שהם ג"כ מסיני (עיין רש"י). והאדם מחויב לקבל אותם ולקיימם כמו החוקים שאין בהם טעם, ולא לומר שום סברות ומחשבות מדעתו אם לקיים או לא, וזה ג"כ „עזי“, „אל“, שכוח „החיוב“ שלהם לקיימם ג"כ רק מה!

(ב) „חנני“, לענ"ד הסימן הזה מציין מדת הרחמים של הקב"ה, שה' מקבל תפלת כל אדם אע"פ שאינו הגון כי חנון אני (כ"ב, כ"ו) מגזרת „חנם“ (עיין רמב"ן, רשב"ם שם). והמכילתא שמביא „כי חנון אני שברחמים בראתי את עולמי“.

וזה נושא חשוב ויסוד בהמשפטים הכתובים בפרשה הזאת, כמו בגר, יתום, אלמנה, אפילו צרת אויב וכו'. ועיין בספורנו (כ"ב, כ"ו) דברים נוראים „כי חנון אני“, „הנני חונן כל צועק כשאין לו חונן זולתי“, „ואם מרחם עליו יתמיד לך החן מאתי“, (עיין שם באריכות). מי שמרחם על הבריות מוצא חן בעיני ה' והוא מרחם עליו וכמו שחז"ל אומרים „כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים“ (שבת קנ"א:), גם „מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום“ (שם קל"ג:), ויש מצוח להדבק במדותיו של הקב"ה. אז הסימן הזה ג"כ עולה למספר הפסוקים ומדגיש היסוד של המצות שבין אדם לחברו שבפרשה הזאת שיתנהג בחסד ורחמים לכל אדם בכל האופנים.